

kelighed, at ophæve eengang eksisterende directe Skatter, ligesom det og maa indrømmes, at det Misforhold, der kan være mellem den Møllestyld, der paahviler de forskellige Møller, for en Deel har udjevnet sig i Handel og Wandel mellem Mand og Mand.

Ved Næringsforholdenes endelige Ordning turde det imidlertid i alt Fald være den rette Tid at tage under Overveielse, hvorledes der skal forholdes med Møllestylden; thi det synes dog ikke harmonisk at beskaffe Møllenæringen paa en særegen saagodt som fra al anden Stat paa Næring forskjellig Maade. Da det skal have været anseet tvivlsomt, om alle nye Møller, navnlig Hestemøller, der opføres til Kornmaling for Andre, uden Forbindelse med lovligt eksisterende Meelmøller, skulle ansættes til Møllestylds-Hartkorn, foreslaaer Udvalget, for at undgaae al Tvivl, at der i 2den Passus efter „en ny Mølle“ tilføies: „af hvilken som helst Bygning“.

ad § 13.

Udvalget formener, at det er rettest, at Mulkter, saavidt muligt, tilskyde Institutioner paa det Sted, hvor de ere ifaldne, og indstiller derfor, at Mulkterne ligesaavel paa Landet som i Kjøbstæderne tilfalde den mindre Communes Fattigvæsen. Til den Ende foreslaaes, at der mellem de to sidste Ord i Paragraphen „disse“ og „Fattiggæster“ indskydes „og paa Landet Sognevesen“.

ad § 14.

De af Udvalget ovenfor antydede Villighedshensyn tale i høi Grad for at give en meget længere Henstand, inden Møllenæringen aldeles frigives, end den, Regeringens Lovudkast indeholder. Tidens Længde er vel tildeels en Skjønssag; men man kan dog have en begrundet Mening, om en Tid er for lang eller for kort, uden at man just derfor kan være vis paa, at den, man vælger, netop er den ene rette. Saaledes mener Udvalget, at 5 Aar er for kort en Tid og at 20 Aar vilde være for lang. Man er bleven enig om at vælge som den meest passende 15 Aar, idet man troer, at man i et saadant Tilfælde hellere bør vælge en nogenlunde rundelig end en for kort Tid. At der bør vælges en noget længere Tid end den, der af Landstinget er vedtagen for Ba-

gernæringens Frigivelse i Kjøbenhavn, forekommer Udvalget indlysende; thi, skulde Møllebygninger tabe i deres Værdi ved Møllenæringens Frigivelse, vilde de efter al Rimelighed tabe i et stærkere Forhold end Bagergaardene, der lettere kunne finde Anvendelse til andet Brug end Møllebygninger, hvortil kommer, at det er langt lettere at overse et Forhold, der, som Bagernæringen i Kjøbenhavn, er indskrænket til et vist Sted, end et Forhold som Møllenæringen, der er udbredt over det hele Land.

Saaledes indstilles altsaa af Udvalget til det høitærede Thing, at Loven udkommer med følgende Forandringer:

§ 1.

Istedetfor „Enhver Eier af en Meelmølle“ sættes: „Enhver, der eier en Meelmølle, og som paa denne er berettiget til at male for Andre“.

Mellem „tilladt i“ og „sit Mølleværk“ indskydes: „Forbindelse med“.

§ 2.

De 2 sidste Ord i Paragraphen „eller Næringsdrift“ udelades.

§ 5.

„Inden eet Aar“ forandres til „inden to Aar“.

§ 8.

Istedet for denne Paragraph foreslaaes følgende:

„Indtil Møllenæringen efter § 14 aldeles frigives, forholdes der efter de hidtil gjældende Regler for Tilslæbelse til nye Møllers Anlæg, forsaavidt disse ikke ved denne Lov ere forandrede; dog skal der ikke dertil behøves Udstedelse af en formelig Bevilling mod Betaling“.

§ 9.

Efter „en ny Mølle“ i 2den Passus tilføies: „af hvilken som helst Bygning“.

§ 13.

Imellem „disse“ og „Fattiggæster“ i sidste Linie tilføies: „og paa Landet Sognevesen“.

§ 14.

I 1ste Linie forandres „1857“ til „1867“.

Kjøbenhavn, d. 27de Jan. 1852.

Johannsen. Thalbier. Schroll.
Schytte. Dahl.

Formand og Ordførere.